

A photograph of a man and his father in a barbershop. The father, an older man with white hair and a beard, is seated in a barber's chair, looking up at his son. The son, a younger man with dark hair and a beard, stands behind him, resting his hand on his father's shoulder. They are in a barbershop with large arched windows in the background, through which warm sunlight is streaming. The shop is filled with various grooming products and tools on the counter and shelves.

MY FATHER AND GILLETTE

Ferdinando Frega — Nando the Scribe

FAÐIR MINN OG GILLETTE

THE FAMILY · 03

GILLETTENARRATIVE – PERSÓNULEGT SKJALASAFN

Faðir minn lést í apríl 2025.

Ekki hefur liðið einn einasti dagur síðan án þess að nærvera hans hafi farið um huga minn.

Dauðinn fjarlægir mann úr herberginu.

Hann fjarlægir hann ekki úr samtalinu.

Því eldri sem ég verð, því fleiri brot af honum uppgötva ég falin í sjálfum mér.

Látbragð. Þagnir. Viðbrögð. Leiðir til að horfa á fólk.

Arfurinn sem skiptir máli er aldrei peningar.

Hann er viðurkenning.

Þegar ég var ungur var hann vanur að horfa á mig og segja mér að ég gæti gert hluti sem væru utan hans eigin seilingar.

Ég hélt að hann væri að stríða mér.

Ég hélt að feður segðu svona hluti af því að feðrum er skylt að trúa hinu ómögulega um syni sína.

Nú skil ég.

Hann var ekki að hrósa mér.

Hann var að lána mér sjálfstraust sem ég hafði ekki enn unnið fyrir.

Hann sá vegi sem ég sá ekki.

Dyr sem ég vissi ekki að væru til.

Möguleika sem ég átti eftir að verja áratugum í að reyna að uppgötva.

Við vorum faðir og sonur.

Síðan urðum við vinir.

Vinir af þeirri gerð sem tala hreinskilnislega um lífið, konur, sigra, niðurlægingar og drauma.

Síðan urðum við starfsfélagar.

Samsærismenn, tengdir vinnu, blóði og þrjóska neitun um að sætta sig við venjuleg takmörk.

Umfram allt annað deildum við eftirnafni.

Eftirnafni sem lifir nú ekki af því að það er skrifað á skjöl, heldur af því að það er komið inn í frásögnina.

Komið inn í minninguna.

Komið inn í GilletteNarrative.

Stundum fæ ég þá undarlegu tilfinningu að hann fylgist enn með.

Ekki sem dómari.

Ekki sem gagnrýnandi.

Ekki sem maðurinn sem segir:

„Ég sagði þér það.“

Nei.

Frekar eins og þögull áhorfandi sem rannsakar tilraun sem hann átti þátt í að skapa.

Sonur sem fylgdi aldrei leiðbeiningunum.

Sonur sem steig hvað eftir annað út fyrir rammann.

Sonur sem lifði lífi sem skilaði niðurstöðum sem enginn hefði með góðu móti getað séð fyrir.

Ég sakna hans.

Brossins hans.

Hléanna hans.

Þagnarinnar hans.

Ákvarðananna hans.

Litlu rammanna sem varðveittir eru í minningunni og ekkert skjallasafn getur geymt og engin tækni getur endurheimt.

Hann var höfuðsmaður í ítalska hernum tuttugu og sjö ára.

En tignin skýrði hann aldrei.

Það sem gerði hann einstakan var einfaldara.

Hann var faðir minn.

Hinn hljóðláti hluti tilveru minnar meðan heimurinn keppti um að gera hávaða.

Og þess vegna skrifa ég til hans.

Hvar sem hann kann að vera.

Bíddu eftir mér.

En ekki strax.

Enn er verk óunnið.

Enn eru gátur óleystar.

Enn eru sögur sem þarf að skrifa.

Einn daginn kem ég.

Og þegar ég kem hlæjum við saman.

Ekki að velgengninni.

Ekki að mistökunum.

Að fáránleika ferðalagsins.

Því að lífsreynslan getur sagt sögur sem ímyndunaraflið jafnast aldrei á við.

Vertu sæll, pabbi. Í bili.

*Sonur þinn,
Ferdinando*